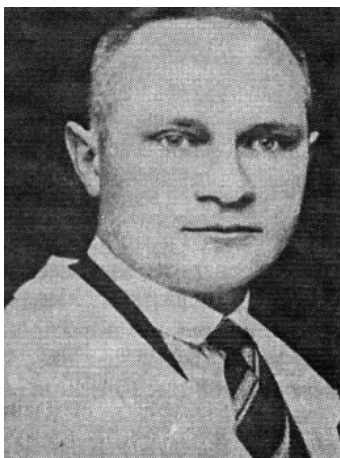


LUTTELMAN JAN (1891-1963)



Urodził się 26 maja 1891 roku w Bieganowie w powiecie wrzesińskim jako syn Teofila, administratora majątku ziemskiego, i Zofii z Podgórskich. Gimnazjum ukończył w Krotoszynie w 1911 roku. Następnie wstąpił na Wydział Lekarski Uniwersytetu we Wrocławiu. Studia lekarskie ukończył w kwietniu 1919 roku, uzyskując doktorat z zakresu chirurgii. Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej 1920 roku, pełniąc funkcję lekarza pułkowego w stopniu kapitana. W 1921 roku zawarł związek małżeński z Antoniną Lengfeld i osiedlił się w Piaskach koło Gostynia. Tutaj przyjął funkcję ordynatora i dyrektora szpitala u o.o. bonifratrów w Marysinie. W krótkim czasie dał się poznać jako wybitny organizator i wyśmienity chirurg. Dzięki jego osobistej, bardzo gorliwej pracy i dużemu zaangażowaniu szpital w Marysinie zyskał w okresie międzywojennym sławę i popularność na całą Wielkopolskę. Pod jego kierownictwem placówka zdobywała też stopniowo uznanie w dziedzinie pulmonologii, a sam dr Luttelman był tutaj prekursorem terakochirurgii, a więc tej dziedziny medycyny, która w tamtych czasach dopiero raczkowała.

W 1939 roku brał udział w kampanii wrześniowej jako szef czołówki sanitarnej 25. Kaliskiej Dywizji Piechoty Wielkopolskiej. Po klęsce wrześniowej powrócił do Marysina, gdzie nadal pełnił funkcję ordynatora szpitala, teraz już jednak pod nadzorem niemieckiego kierownictwa administracyjnego. W okresie okupacji zapisał się w tutejszym środowisku „złotymi zgłoskami”. Pomagał i dawał schronienie rannym żołnierzom polskim z wojny 1939 roku, uciekinierom z więzień i obozów oraz innym osobom prześladowanym przez Niemców. Z narażeniem własnego życia udzielał Polakom pomocy lekarskiej, a operacje chirurgiczne dokonywał przeważnie konspiracyjnie nocami w specjalnie przygotowanej „sali operacyjnej” w piwnicy szpitalnej oraz w swoim mieszkaniu. Uratował wielu ludzi poszukiwanych przez Gestapo. Najpewniej jako żołnierz Armii Krajowej wspierał materialnie i moralnie polską działalność podziemną.

Po zakończeniu wojny był represjonowany przez Urząd Bezpieczeństwa i więziony. Po zwolnieniu nadal szykanowano go i w tej sytuacji nie podjął już pracy w Marysinie. W lipcu 1946 roku przeniósł się do Kobyлина, gdzie na prośbę tamtejszego burmistrza, Józefa Ciesielskiego, zorganizował przychodnię lekarską. Pracował do ostatnich chwil swego życia z wielkim oddaniem i poświęceniem w służbie zdrowia. W opinii społeczeństwa w Piaskach oraz w Kobylinie był wspianiałym lekarzem, bardzo skromnym człowiekiem, który całe swoje dorosłe życie poświęcił chorym, cierpiącym, biednym i wszystkim potrzebującym pomocy. Zmarł 3 czerwca 1963 roku w Śremie, lecz pochowany został na cmentarzu w Kobylinie.